

[Thomsen.]

For øvrigt kan Margarine udmærket fremstilles af danske Produkter. Spørgsmaalet i denne Forbindelse er, om vi som Nation har Raad til at bruge eller halvvejs forære Udlandet vore gode, sunde første klasses danske Fødevarer for at imødekomme en daarlig Vane i Befolkningen — maaske jeg har sagt det før, men jeg maa have Lov til at gentage det her — netop nu da alle Landets Slagterier er ved at drukne i Flæsk, som maaske skal ødelægges. For at erstatte den Næringsmængde, vi nu tilfører Landet i Form af Hvaltran og Plante-fedt, erstatte det med Flæsk, Fedt og lignende, er der Brug for mindst 60 000 Helaarsarbejdere. Er Beskæftigelsen saa tilfredsstillende, at vi har Raad til hver Dag at indføre Varer, der repræsenterer 60 000 Arbejdsdage? Det var saamænd langtfra en Ulykke, om Befolkningen lærte i Stedet for Margarinemat at spise Flæsk og Kartoffler, ja, at dømme efter Udsigten herfra navnlig Kartoffler.

Der reklameres forstaaeligt nok stærkt med dansk Arbejde. Gennem høj, nogle vil synes urimelig høj Beskyttelse og i Læ af Valutacentralen tvinges Forbrugerne trods høje Priser til her at gaa frivilligt med. Sørget kun, at Landets mest nationale Produkt, dansk Smør, vises saa utroligt ringe et Hensyn. Efter at Rigsdagen har overdraget sin Indflydelse angaaende Handels- og Valutapolitik til et Kontorstyre med Handelsministeren som Eneindehaver, skulde man synes, at et saa mægtigt Ansvar forpligtede Regeringen til at gøre Ret og Skel. Fri Prisdannelse og fri Konkurrence hører en svunden Tid til, Slagordet og Løsenet er: Planøkonomi, og saa har endda meget af det, man foretager sig, meget lidt med Plan at gøre og i mange Tilfælde overhovedet intet med Økonomi. Regeringen maa, skulde man synes, under de fuldstændig ændrede Erhvervsforhold ubetinget have Pligt til at indrette det saadan, at ogsaa de, der udfører, skal vi sige det ikke mindst nyttige Arbejde i Samfundet, faar en passende Løn. Sagkyndige har udregnet, at en Husmand for at opnaa en Timeløn paa 80 Øre maa have sit Smør udbragt til ca. 4 Kr. pr. kg. Forslag som den Rentelov, vi blev præsenteret for i forrige Samling, klarer ikke Sagen, og Landmændene beder sig ogsaa fritaget for at faa Understøttelseslove af den Art.

Er det ikke fuldkommen bagvendt, at Husmanden praktisk talt faar mindre end det, man vil være bekendt at byde en arbejdsløs? Hvad var i Grunden mere natur-

ligt, end at det mest nyttige Arbejde blev betalt efter dets samfundsøkonomiske Værdi? I saa Fald kom Landbruget i alt Fald ikke nederst paa Lønningslisten. Ærede Medlemmer vil maaske finde det komplet latterligt, om Husmanden, selv om han arbejder fra tidlig Morgen til silde Aften, Søndag og Sønn, skulde have tariffmæssig Timebetaling, for ikke at tale om Tillæg for Over- og Helligdagstimer o. s. v., o. s. v. Ja, selv Husmanden vil maaske finde det urimeligt, han vil være tilfreds med beskedne Eksistensmuligheder, men for dem, som til daglig kun tænker i Tariffer, skulde Tanken om en helt anden Aflønning til Husmænd og andre Landmænd derimod være saare naturlig, og Konsekvensen vilde blive, at man maatte gaa med til at give Husmanden 4 Kr. pr. kg Smør og tilsvarende for andre Produkter.

Det næste Spørgsmaal bliver, paa hvilken Maade Fordelingen kan ændres. Foreløbig gaar vi ud fra, selv om det maaske er dristigt, at Viljen til Ændring er til Stede. For Landmanden kommer det fuldstændig ud paa eet, om man fastsætter en tilfældig Pris paa vore Varer eller en tilfældig Pris paa det, vi faar i Bytte, paa fremmed Valuta. I og for sig er det forstaaeligt, at man vælger netop det Tidspunkt for Beslaglæggelse af Værdierne, som man gør. Fremmed Valuta er mere haandterlig end Flæsk og Smør, der er ikke noget med at fodre Svin og malke Køer i den Forretning. Hoveriet har paa denne Maade faaet sin Renaissance, Formen er ændret, Naadigheeren er blevet en anden, men er han i Grunden blevet mindre grusom end i tidligere Tid? Det er Spørgsmaalet.

Der tales ofte om Overproduktion. Det er meget muligt, at en noget mindre Produktion paa visse Omraader havde været bedre for Landbruget, men næppe for Samfundet som Helhed; hvad betyder den store Produktion ikke af Beskæftigelse? — ikke alene direkte til Jernbane, Skibsfart o. s. v., nej, Virkningerne breder sig selvfølgelig ud til hele Samfundet. Tænk engang, om Landbrugsproduktionen nu pludselig skal halveres; det kommer af sig selv med den grundige Ødelæggelse, der finder Sted. Bare een Mand mindre i Arbejde paa hver Gaard forøger de arbejdsløses Skare med ca. 100 000 Mand, og Byernes Kontingent bliver maaske noget lignende. Var det ikke klogere, at Samfundet i Tide indrettede sit Behov efter Hovederhvervets og Eksporterhvervenes Afkastningsevne gennem konjunkturbestemte Lønninger og Indtægter? Fællesinteressen for produktivt Arbejde vilde maaske paa den Maade